

LÁSZLÓ LIZA

Kibomló hallgatás

*„Szavakat
gyűjtenek az erdőben azok,
akik az újjászületésre
várnak.”
(Borbély Szilárd)*

1

Valamikor –
ők maguk sem tudják pontosan –
a napkorongig szálltak, hogy onnan
vigyázzák repülésük emlékét.
Hajnalodik,
és azon tűnődsz –
földből a test, esőből a pára –,
hogy a te emlékedet ki őrzi majd,
miután elindulsz a csupasz izzás felé.
Az üvegen fény,
ujjaddal próbálsz felemelni,
de a közeledő tenyér árnyéka
mindent betakar.

2

A hullámok:
emlékeim kövekként merülnek el
bennük –

a víz mossa őket évekig, még
simára nem kopnak,
helyükön az űrben fénylő óceán.

Később megértem, hogy emlékezőm tárgya
egyedül én vagyok:
rögökben a vonal, földbe íródó kiáltás.

3

Várni a nap testéről lemorzsolódó imákat:
a felszikkasztó kavicsokat,
a bőrhöz érve friss sebek,
később a var,
a vart kaparod egyre,
hátha a friss bőrön angyalok
vonásai tűnnek fel... hol laknak
az égi népek? Álmomban látom őket,
folyékony szavakon járnak, lábuk a
vízben, félig csukott szemekkel
vigyázzák a tengert.

4

Kifakulni, mint az érintések nyomán
zsugorodó tárgyak pereme.

Az elvágódás árnyai idővel
beköltöznek a bútorokba.

Elvinni a könyveket, dobozokba tenni
az emlékezőt.

A lakásba zárt félelem nem szökik ki
az ablakon.

5

Hallgatni azokat,
akik halott nyelven beszélnek egy olyan világban,
ahol az élőket sem értik.

6

Mint a tengerbe oldott felhők színe.
Mint a szavak ezüstje a tárgyak peremén.

7

A vándor álmai az óceánról.
Az emlékezés iránya
a formákon túl.

Asszonyillat az ujjain, ölében
forróság. A homok és
egy ismeretlen íz a nyelven.

Egyetlen csepp vízben
saját arca.
És egy harmadiké a válla fölött.